

Minnen från Radarstation R220

Ena riktiga kamrater

En dråplig situation var en kväll när Sven-Erik hade gått och lagt sig tidigt och Lasse och vem det nu var som var med, kom tanken att vi skulle skoja med Sven-Erik. Det brukar oftast vara han som stod för "skämten". Det brukar inte ta lång stund innan han somnade så vi väntade till vi var säkra på att han sov, och då satte vi vår plan i verket. En vattenslang hade tagits fram. Försiktigt så öppnade vi dörren till hans sovrum och sköt in slangen under hans säng och in mot väggen. Så ropade vi i slangen att radarn hade gått ur och att det var bråttom att få igång den igen. Eftersom det var mörkt i rummet så steg han ju upp mot den riktning som han hade hört rösten. Det blev en vilt försök att ta sig upp ur sängen, men väggen var ju där, och som han berättade för oss senare så var hans första tanke, herre Gud jag har blivit förlamad och kan inte resa mig upp ur sängen.

Sven-Erik ruvade på hämnd. Så kom han på den lysande idén att smeta svart skokräm på telefonluren på Karins telefon. Hon hade kontoret närmast matsalen så han skulle ha full kontroll på läget. Sagt och gjort, på med svart skokräm på luren medan Karin var på toaletten och så ringde han på hennes telefon, han ropade på mig att svara i Karins telefon. Jag gick mot hennes kontor men såg i samma stund att hon kom ut från toaletten och då fick hon väl svara själv på sin telefon. Så jag gick ut till matsalen och såg ett förvånat uttryck i Sven-Eriks ansikte, samtidigt kommer Karin in i matsalen och döm om allas förvåning då hon stod där med sitt ena öra och kind alldeles svart. Ett stort skratt utbröt och stackars Karin förstod lika lite som jag hur det hela hade gått till.

Musjakt vid radarstation R220

Vissa år så var det väldigt mycket med möss uppe på berget. Man såg dem överallt. Ute gick det väl bra, men när de kom in i baracken och sprang över golvet då vi satt och såg TV var det mindre trevligt.

Speciellt då vi hade gått och lagt oss, så hörde vi mössen springa hit och dit. Många olika försök att fånga de små rackarna gjordes. En raffinerad fälla bestod av en kopparplatta med ett metallnät ovanför, så kopplades ett spänningsaggregat på 5-6 tusen volt in mellan plattan och nätet. Mitt på nätet så låg en riktig stor och väldoftande ostbit. När musen kom och skulle ta sig ett skrovsmål och klev in mellan nätet och plattan så smäll det bara till och musen var i sin himmel, snabbt och jag tror smärtfritt.

En misslyckad musjakt var den gången Lasse och Kent skulle vara effektiva och utrota alla möss på en gång. Vår servicebil, en "Valp", parkerades vid baracken och en slang drogs från avgasröret och stoppades in under byggnaden. På med motorn, och där stod den på tomgång med choken utdragen för att få bra effekt. Under tiden gick vi upp till matsalen för att äta middag. När vi kom tillbaka så stannade vi motorn och gick in i baracken för att i lugn och ro sitta och titta på TV utan att höra alla dessa råttor som sprang i väggar och golv. Tyvärr så hade alla dessa avgaser också trängt in i baracken så det gick inte att vara där inne. Snopna så var det bara att gå upp till

den stora baracken och ligga där under natten. Lukten i vår barack kändes i flera dagar, men jag tror att alla möss försvann, antingen rymde de därifrån eller så dog de.

Om renkalven vid radarstation R220

En vårdag i slutet på 60-talet så var det tidig snösmältning, och vägen upp till stationen var inte i det bästa skicket, lerig och spårigt, så det blev att åka bandvagn upp.

En sådan morgon på väg upp till stationen med bandvagnen så låg det en renkalv mitt på vägen. Den kunde inte resa sig utan låg bara på vägen och tittade på oss. Alla i bandvagnen tyckte synd om renkalven så vi beslöt att ta med den upp till anläggningen. Vi var ju inte så kunniga på renars sjukdomar så vi ringde en veterinär som gav oss rådet att ge den vätska och ett par magnecyl och lite renlav. Sagt och gjort och efter ett dygn så var den på benen och sprang omkring på stationen. Kalven blev nästan heltam så den blev som en i gänget. Gick vi upp till någon av radarstationerna så följde den med. Så bar det sig inte bättre att vi såg den inte på hela dagen. En spaningsstyrka gick ut och tittade efter honom och fann den ligga med brutet ben i ett stenröse. Det bästa var nog att förkorta hans lidande, så vi tog kontakt med samerna i Murjek. De skickade upp en 17 – 18 årig kille som skulle ta renen av daga. Eftersom det var en militär anläggning så måste ju en vaktsoldat följa med. De allra flesta av våra soldater kom från Mälardalen så det blev en Stockholmsyngling som följde med som vaktsoldat. De kom fram till renen som låg där med sitt brutna ben. Där stod vakten med sin k-pist och samekillen tog fram sin kniv och stack den i nacken på renen som dog på fläcken. Samtidigt så rasade vaktsoldaten ihop, han hade svimmat. Samekillen stod där och såg på vakten som låg där och han förstod inte varför vakten låg där och var så blek om nosen. Han kunde ju inte förstå att det var nacksticket som vakten inte tålde.

Lasse Öhman